

Nešťastný okamih úplne zmenil život mladého človeka

Adam sa naraňajkoval, obliekol a vybral sa s otcom, tak ako každý deň, z Opátky do práce autom. Pri rekreačnom zariadení VSŽ, pod Jahodnou, spoza veľkého billboardu vybehol Jeleň a skočil na kapotu auta. Adam, ako spolujazdec, utrpel ťažké zranenie. Dodnes leží na ARO.

Adam nás potrebuje!

Bolo nutné previesť tracheotómiu, takže nemôže ani odkašľávať. Dýcha čiastočne a ak, iba bránicou.

Záchrana existuje, ale

sú potrebné peniaze. Keby každý Košičan dal desať korún, o vhodnom riešení by sa dalo uvažovať.



Adam by potreboval implantovať Breathing Pacemakers. (Laicky povedané miniatúrny prístroj, ktorý by vysielal impulzy bránici a tým by mohol dýchať bez toho, aby bol zapojený na veľký prístroj.) Spomínaný pacemakers voperovali už detom i osemdesiatročnému mužovi (V bývalom východnom bloku sa však doteraz nikto nepodrobil takejto operácii.) Pacemakers existuje už dvadsať rokov. V Európe má dvanásťročnú skúsenosť s jeho voperovaním švajčiarsky lekár Dr. Gmünder z paraplegického centra pri Luzerne. Operácia, pobyt a hospitalizácia by mali stáť vyše 2,5 milióna korún.

Otec: „Adam je pri plnom vedomí. Lekári nám hovorili, že potrebuje mať pocit rodinného zázemia. Sme tam denne niekoľko hodín. Na oddelení nám vyšiel v ústrety, je v izbe sám, takže nikoho nerušíme.“

Adama sa vianočné sviatky na duši dotkli viac ako bežné dni. Začal byť apatický. Čas beží, hlava plná myšlienok a nehybné telo. Pozoruje monitor, často vysilený zaspáva.

Otec: „Boli sme v nemocnici tak dlho, ako sa len dalo, aby sme ho aspoň trochu rozptýlili, aby sa nemusel pozeráť iba na biele steny izby a myšlienky mu nemuseli blúdiť po všeličom. Predtým bol lepšie naladený, lenže od nehody už uplynuli dva mesiace. Vidí, že sa to nezlepšuje. Lekári nám povedali, že urobili, čo mohli... Dávajú mu lieky, odsávajú hlien. Treba čakať... Operácia by mu pomohla zachrániť život. Ak by sa odpútal od nemocničného dýchacieho prístroja, s pacemakersom by mohol ísť do Národného rehabilitačného centra v Kováčovej. To je ďalšia nádej! Sú už počítačové softvéry reagujúce na hlas, možno by vedel pohybovať rukou a dostal by sa k svojej práci.“

Pán Simonides začal spomínať, ako hrávali tenis, lyžovali, plávali... Ako mu s úsmevom hovoril - Adam, veď nemusíš tú architektúru. On ju však chcel veľmi študovať, dostal ocenenie profesora Lacka... Jeho poslednou prácou je adaptácia administratívnej budovy pre Rudný projekt.



zlepšilo jeho stav, nedeje. Vie, že vo svete boli podobné prípady a dali človeka aspoň na vozík. Pre niekoho skončiť na vozíku je tragédia, pre Adama najväčším šťastím. Najhoršie je, že proti nemu hrá čas. Proti telu i psychike. Myslím si, že keby sa pre Adama získali potrebné peniaze, svojou vnútornou silou by obohatil ešte veľa ľudí. Urobil by aj kus práce. Nepoznám človeka, ktorý by ho nemal rád. Každý z nás si váži, že môže byť jeho kamarátom. Viete, mať takého priateľa ako Adam, je viac ako vyhrať milión.“

Ing. arch. Andrej Rodziňák: „Chodil sme spolu na výtvarnú a v Bratislave na architektúre sme bývali spolu v jednej izbe štyri roky. Bol optimistický a veľmi, veľmi obetavý. Myslím si, že by mu stačilo málo, aby vedel aj s hendikepom žiť plnohodnotný život. Všetko sa robí cez počítače, nazdávam sa, že v prvom rade by sa mal dostať z dýchacieho prístroja a rozhybať ruky. Potom by bol znovu šťastný, taký, ako pred nehodou. Zo začiatku ešte

Katarína BEDNÁŘOVÁ

sám rozdával energiu druhým, bojím sa, aby neupadol do apatie, veľmi by som mu želal ešte veľa šťastných dní a rokov.“

Ing. architektka Fatima Šmelková: „Adam bol z tých ľudí, ktorí chcú vedieť všetko dopodrobna. Tak je to aj teraz. Uvedomuje si momentálnu stagnáciu. Potrebuje stimul. Keď sa dozvedel, že do dvoch týždňov sa mu upraví dýchanie a pôjde do Kováčovej, potešil sa. Musí vedieť, ako dlho bude rehabilitácia trvať - aj keď rok, dva, vydržal by. V internáte sme sa denne vidali. Pre Adama nebolo

Spolužiaci a kamaráti

Keď sa bývali spolužiaci dozvedeli, čo sa Adamovi prihodilo, ihneď prišli za ním ôsmi, napriek povinnostiam. Oslovili sme jeho košických priateľov.

Ing. Stano Szöllösy: „S Adamom som chodil už do prvej triedy. Je to fajn chalan. Spomínam si, keď sme písali písomky a zbadal, že tam mám nejakú chybu,



hneď ju opravil. Pomohol vždy, keď bolo treba. Bol zábavný a bol to on, kto dodával všetkým elán. Vedel sa tešiť z každej maličkosti. Naša mama ho mala ako ďalšieho syna. Do Vianoc som u neho videl fantastickú silu, že sa chce vyliečiť. Bol som u neho aj na Štedrý deň. Vtedy som pochopil, čo si uvedomuje... že je raz hore, raz dole a že sa nič, čo by podstatne

nikdy problémom pomôcť niekomu. Teraz potrebuje pomoc.“

Slovo odborníka

Primár traumatológie Fakultnej nemocnice L. Pasteura MUDr. Ján Károlyi: „Keď som stretol Simonidesovcov, musel som im povedať o akú tragédiu ide,

že je to veľmi vážne zranenie - triestvá zlomenina piateho krčného stavca s kompletným prerušením miechy a že jeho stav už po celý život bude problematický. Mohli sme krčnú chrbticu iba stabilizovať a urobili sme to tak, ako sa to u nás najmodernejšie dá. Bol tu aj profesor Fagula, konštatovali sme, že aj keď na chlapcovi nevidieť poškodenie, predsa ostane nehybný. Adam je po psychickej stránke na tom veľmi dobre a som presvedčený, že sú možnosti, ako uplatniť jeho mozgový potenciál pre slovenskú architektúru. Pán riaditeľ Národného rehabilitačného centra doktor Miron Malý je môj osobný priateľ a nebyť dýchacieho deficitu,

už by bol Adam v Kováčovej. Potrebuje podporné dýchanie, preto je na ARO. Aj keď sa ho snažíme odpájať a dôkladne s ním pracuje celý kolektív ARO a v priebehu dvoch týždňov možno dýchanie naskočí, Breathing Pacemakers by mu podstatne zlepšil kvalitu života - aby vedel odkašľať, dostať hlien z seba a mal aj pocit bezpečia. Bude potrebovať veľmi veľké finančné prostriedky aj na prispôbenie života v novej situácii. Už som mu povedal, že ostane imobilný a vysvetlil som mu, že sa cez to musíme nejako dostať.

Veľkú podporu má v rodičoch, bratoch a v kamarátoch. Dennodenne k nemu chodím a vidím, ako sa pri ňom striedajú, vplyvajú na jeho psychiku, že bude prínosom pre spoločnosť, aj keď nebude mobilný. Človeka vždy stísne pri srdci, keď ide k nemu, vidí rodičov, ako sa o neho starajú. Adam má veľkú podporu v láske mamy, otca, bratov, čo jeho vieru utvrdzuje, že môže byť ešte hodnotný člen spoločnosti a bude ešte tvoriť.“

Adam potrebuje pomoc

Pán Simonides v mene svojho syna napísal list. Vyberáme z neho:

„Nemôžem písať, preto tieto riadky píše za mňa môj otec... Som hospitalizovaný na ARO a pripútaný na lôžko. Absolvoval som zložitú operáciu chrbtice, ale aj pri maximálnej snahe našich odborníkov - lekárov nedochádza k zlepšeniu môjho stavu a riziko ohrozenia života je stále aktuálne. Jednou z možností, ako tomu zabrániť, je implantácia dýchacieho stimulatora na podporu dýchania bránicou. Ide o veľmi náročnú operáciu, s ktorou na Slovensku nie sú žiadne skúsenosti. Úspešne sa aplikuje vo Švajčiarsku a tamojší lekári sú ochotní pomôcť. Cena prístroja je však v prepočte 2 500 000 Sk. Nie je v mojich silách, ani v silách mojich príbuzných pokryť náklady na zakúpenie prístroja, na môj prevoz, operačný zákrok a pobyt v nemocnici. Obraciam sa na Vás s prosbou o poskytnutie finančnej pomoci na účet, ktorý bol na tento účel zriadený.“

Názov účtu: ADAM SIMONIDES n.f., Tyršovo náb. 3 040 01 Košice

Peňažný ústav: VOLKSBANK Slovensko a.s. Číslo účtu: 4350310402 / 3100

Keď bolo treba, Košičania vždy vedeli byť súdržní a pomohli. Preto vznikol aj tento materiál, lebo veríme, že osud Adama mnohých prinúti zamyslieť sa nad hodnotou ľudského života, nad šťastím, priateľstvom, solidárnosťou. Pomôžte aj vy! Obraciam sa na podniky, organizácie, spoločnosti, na solventných podnikateľov, politikov, na všetkých, ktorí vedia a môžu pomôcť. K osudu Adama sa ešte vrátíme a radi zverejníme mená všetkých, ktorí pre Adama niečo urobia. Ďakujeme.